

малката кисийка съ пръстѣта, взета отъ бащина гробъ, туряше я до сърдце и дълго я притискаше о себе си, погълнатъ отъ тжга по онѣзи, които загинаха отъ вражи куршумъ,

Тогавя святата пръстъ му шепнѣше :

— Да не ти е простено ако забравишъ кжде почиватъ коститѣ имъ !

И Желѣзко се прекръстваше и презъ сълзи отвърѣщаше : — никога, никога !

— Никога, — потрепваше той, и тая дума се вживяваше въ съзнанието му. Тя получаваше лика на негова баща, строгъ и повелителенъ ; напомняше му Сребърна, двата габара, предъ кжщата на негова полковникъ, вѣтърната мелница, съ отпусналитѣ си криле и за тѣхната църква срѣдъ село съ незабравимата Сребърна камбана . . .

Желѣзко виждаше Сребърната камбана. И колкото по се вираше въ милото видение, почваше да му се счува нейния звѣнъ. Камбаната биеше като по Великденъ. Всѣки звѣнъ обгяляше душата на Желѣзка, като топла дума на свиденъ баща. Всѣки звѣнъ бѣ повеление, изтрѣгнато изъ гърдитѣ на прокуденъ добруджанецъ ; бѣше молитва на роденъ край ; бѣше заветъ на незабравима Добруджа.

Желѣзко се опиваше въ приказката на Сребърната камбана и тжжно му ставаше на гърди. Защото всѣки день веститѣ отъ бойни полета бѣха злокобни . . .

* * *

Не се сбждна свиденъ блѣнъ.

Сребърна пакъ остана въ робство.

Това огорчи душата на Желѣзка, ала не сломи вѣрата му въ правотата на роденъ край. Никоя тирания не е била вѣчна ! — си спомняше казаното отъ Алфиери. И тая мисълъ се разкриляше, ставаше мощъ и съвестъ на изгнанника. Тя му бѣ надежда и утѣха.

И вмѣсто нещастieto да го сломи — извикваше още по-голъма воля у него : да работи, да се подготви за да стане достоенъ синъ на родината си.

— Не се гаси туй що не гасне ! — повтаряше думитѣ на поета.